

KARLITUS

9 de febrer 2024

Número 285

TO BE OR
NOT TO BE

karlitus.net

SETMANARI REPUBLICÀ POLÍTIC/SATÍRIC DE CATALUNYA

SEGONA ÈPOKA

SÍ, PERÒ...

L'altra realitat de la pagesia

No hi ha res com la independència. Fa just una setmana Karlitus escrivia una faula a la població camperola. Virtuts, esforç i senzillesa rural enfront el mal tracte de la societat industrial moderna. Sí, però... La redacció no ha dormit des d'aquella apologia campestre. Tenim raó, sí, però... Tres reunions extraordinàries ens obliguen a hores d'ara a reafirmar-nos en l'escrit de la passada setmana però a incorporar pensaments crítics.

L'agricultura, s'havia distingit per una cultura pròpia arrelada a la vida que responia amb immediatesa a les inclemències del temps. Utilitzava varietats animals i vegetals al terreny i a les circumstàncies amenaçadores de manera que la mateixa natura els donava les armes per combatre plagues i epidèmies. Sovint era la misèria, però sempre, al final, la supervivència.

I un dia va arribar la indústria. El laboratori. La ciència experimental majestuosa, de resultats globals miraculosos. Ja no hi ha pugué, ni fil·loxera, ni papallones que omplen el conreu de mala descendència.

Ara, només cal comprar insecticides, glifosats, neonicotinoides i la planta no pateix. Només pateix el pagès que ha de comprar-los i hipotecar-se i trampejar per trobar un preu de supervivència i lluitar en un camp bancari hostil o demanar un suport a l'estat encara més inclement.

Sense voler potser, el pagès s'ha convertit en un industrial a l'ús, menys lligat al producte. Com qui fa ampolles de plàstic i utilitza química a canvi de descans i bon viure. Res a dir. En tenen tot el dret però...

Deixar l'agricultura a les mans de la química és com abandonar un nadó en mans de l'escola. Segur que el cuidaran bé, que l'alimentaran segons les regles de la bona nutrició, que farà flor quan calgui i no tindrà xarampió, però serà una educació cara, que obligarà a demanar crèdits i quan falli no hi haurà una àvia a qui donar la culpa. Una criatura potser de bon color però també potser de gust neutre.

El pagès ha de ser pagès, embrutar-se les mans i mirar al cel amb temor i esperança. A pagès el temps no es mira per Internet, es pateix. I dit això, ens sentim d'allò més equitatius.

